

[Aage Fogh.]

herrer — at skaffe de penge, der er nødvendige, vil det ikke svække vor værdighed, at vi skaffer pengene gennem denne lille ubetydelige revision af loven, der kun gælder for i år. Hvis kommissionens arbejde ikke er afsluttet til næste år, har ændringen ikke gyldighed længere; det er noget rent midlertidigt, der er tale om.

Jeg anbefaler ændringsforslagene og lovforslaget til vedtagelse.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe vil stemme for lovforslaget. Vi ville gøre det, selv om det kun havde indeholdt det, der stod i det oprindelig fremsatte lovforslag, men vi vil også gøre det, efter at man har undersøgt andre kassers forhold og fundet frem til, at der måtte indsættes en ny paragraf, så at der blev mulighed for at hjælpe endnu en kasse, der er stedt i vanskeligheder. Vi har den opfattelse, at den tilskudsordning, der findes i arbejdsløhedsloven, ikke er tilstrækkelig, og at de kontingenter, der pålægges adskillige fags arbejdere, er alt for store i forhold til de muligheder, de har for at udrede dem. Det gælder bl. a. arbejdsmændene. Man kan hæfte sig ved det beløb, der er betalt, og sige, at en femkroneseddel ikke spiller nogen særlig stor rolle, men man må tage i betragtning, at arbejdsmændene gennemsnitlig har 2 måneders ledighed i en periode, hvor de må betale det fulde kontingent. Man må derfor indstille sig på, at det hverken nu eller senere vil være muligt at pålægge arbejdsmændene større kontingentbyrder, end de har nu. Det, der bør ske, er en ændring af tilskudsordningen, så arbejdsmændenes kår bliver lettet.

Vi ser med tilfredshed på, at man har undersøgt de øvrige kassers forhold, og vi finder det rimeligt, at man har afvist tanken om at blande spørgsmålet om udligning mellem kasserne og om industriforbund ind i behandlingen af de vanskeligheder, som Arbejdsmændenes Arbejdsløhedskasse, Kristeligt dansk Fællesforbunds

Arbejdsløhedskasse og Sadelmagernes og Tapetserernes Arbejdsløhedskasse er inde i. Jeg erkender, at det er problemer, der må løses på længere sigt, og det har jeg givet udtryk for ved førstebehandlingen.

Derudover er der imidlertid problemer, der også burde have været taget op til behandling og løsning her, og det er spørgsmålet om de ydelser, kasserne giver de arbejdsløse. Jeg har gjort opmærksom på, at hverken dagpengenes maksimum, børnetilskuddet, huslejehjælpen eller brændselshjælpen har det rette omfang, og at de burde forhøjes. Sidste vinter stillede vi i overensstemmelse med de krav, de arbejdsløse havde rejst, forslag om, at man skulle yde en midlertidig forhøjelse af alle disse beløb. Vi nåede ikke frem til en sådan løsning, men man erkendte, at brændselpriserne var så høje, at en ekstra brændselhjælp var nødvendig. Der blev lavet en midlertidig ændring i loven, hvorefter det blev muligt for kasserne at udbetale en portion ekstra brændselhjælp, og der blev stillet 8 mill. kr. til rådighed for de dårligst stillede kasser.

Det forekommer mig, at når man behandler et lovforslag som det foreliggende, selv om det kun har midlertidighedens karakter, burde man også have taget spørgsmålet om brændselshjælpen op. Jeg fatter ikke, at dette spørgsmål ikke er indgået i forhandlingerne, og at man ikke er nået frem til samme ordning som sidste vinter, at kasserne fik mulighed for at yde en ekstra portion brændsel. Der er ingen, der er i tvivl om, at brændselsgiften vil være en overmåde stor belastning på de arbejdsløses budgetter i denne vinter, uanset hvilke kuldegrader vi kommer til at stå over for. Det er derfor ikke rimeligt, at man ikke allerede nu tager stilling til sagen. Jeg rejste spørgsmålet ved første behandling og rejser det igen i dag. Jeg kan forsikre tingets ærede medlemmer om, at den omstændighed, at man ikke har taget stilling til problemet nu, ikke betyder, at man ikke kommer til at behandle det; det vil man